(thơ, Tháng Ba) LỆ CHÂU của THANH-THANH

LỆ-CHÂU

Đã mấy thu rồi, hỡi bạn dâu ?
Những hình bóng cũ nay vẫn đâu ?
Có ai đặt lại lò hương ấy
Mà nhớ vô cùng, hỡi Lệ-Châu !

Ta nhớ em như nhớ tháng ba*:
Ngày giờ có đó, nghĩ không ra!
Chính ta chẳng hiểu mơ hay tỉnh;
Ta ở đây mà nhớ chính ta!

(*) 29/03/1975: Đà Nẵng (thủ-phủ Miền Trung) thất-thủ.

Ta nhớ ta là một tiếng im,
Con thuyền không bến, máu không tim,
Không hoa cho một làn hương quyện,
Không tổ nương nhờ một cánh chim!

Ta có đầu ta – một thánh-thư:
Biết đường, đâu ngại ngã ba, tư!
Lòng ta có lửa mà không bập,
Như thiếu trùng-dương cho hải-ngư!

Thiếu một thần-giao, một cảm-thông;
Đời không tri-kỷ, không tâm-đồng;
Bơ-vơ như trận kình+nghê-chiến:
Biển cả tung-hoành một lão-ông!

Rồi bỗng đâu đây giữa gió khơi
Có em bỗng gọi, có ta “ơi!”
Thuyền như nhớm bến, chim tìm tổ,
Đêm muộn hừng đông, hận muộn vơi …

Em đ□n – g□n mà như muôn trùng,
Không tên, không l□y c□ hình-dung…
Nhưng em đã đ□n, bằng xương thịt,
Đã sư□i lòng ta … □m lạ-lùng!

Em có là tiên… hay là… ma
Thì em cũng đã có yêu ta!
Tình em là một ngu□n thi-hứng:
Bút r□ mười năm… lại n□ hoa!

Em đã theo ta m□i bước chân,
Hòa trong hơi th□, nhập trong gân!
Có em là bạn… nên từ đó
Ta có ni□m vui tự b□n-thân…

Nhưng, b□ng tư b□ n□i bão đêm:
Kình-ngư còn lại bộ xương lem!
Đ□t thành hoang đ□o! dân thành rợ!
Ngư-ph□ vào tù, lạc d□u em…

N□i nước khôn khuây, lại n□i nhà,
N□i mình kh□c-kho□i một mình ta!
Bao nhiêu k□-niệm vào tro bụi
Như những kê vàng, quá-khứ xa …

Ôi! Những ngày xanh, những ước mơ
Tan như □o-□nh m□ng trời mưa!
Thời-gian liệm l□p vào quên-lãng
Những mộng vàng son hóa mộng hờ!

R□i có hôm nào như hôm nay:
Gió nào gợn sóng, lá nào bay …
Cho ta gợi lại trong tâm-tư□ng
Một thoáng ân-tình, thoáng rượu say …

Trại Kho Đạn (Đà N□ng), 1980-81

THANH-THANH